

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
3. บทเรียนที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น
4. รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์
5. แผนการจัดการเรียนรู้
6. ความพึงพอใจ
7. ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจ
8. บริบทโรงเรียน

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วิจัยในประเทศ

2. วิจัยต่างประเทศ

10. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและ
พหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษา และพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

กรมวิชาการ (2545 : 1-6) ได้จัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
มีสาระสำคัญดังนี้

1. ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหว
และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมมีผลกระทบอย่างรวดเร็ว บุคคล
ในสังคมต้องติดต่อ พบปะ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคม หรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น การเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษาไม่ใช่เพียงเครื่องมือในการศึกษา
ค้นคว้าข้อมูล และเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการ
ติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขันและความร่วมมือ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและ
การเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ยังช่วยสร้างสัมพันธภาพระหว่าง
บุคคล เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตน
ต่อกันได้อย่างเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถ
ถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก

2. ธรรมชาติและ ลักษณะเฉพาะ

การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ได้ตามความต้องการ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสม ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของการเรียนภาษา จึงควรประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมและการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรม การฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาคด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner – independent) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong – Learning) ทั้งด้านภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ในการศึกษาต่อรวมทั้งการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งในการปฏิรูปการเรียนรู้

3. วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรม อันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

4. เป้าหมายการจัดการกระบวนการเรียนรู้

การเรียนการสอนภาษาเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านั้น ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหาหน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรมและการวิเคราะห์ ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีสอนที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้สอนจะต้องศึกษาวิเคราะห์จุดหมายของหลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งเอกสารประกอบหลักสูตรที่เกี่ยวข้องเพื่อวางแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอน

จะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากผู้บอกความรู้แก่ผู้เรียนเป็นผู้สนับสนุน เสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน มีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้น การจัดการกระบวนการเรียนรู้จะมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก และให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่หลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่าง ๆ (Learning Strategies) ที่เหมาะสมกับวัย และระดับขั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นของตัวเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การใช้วิธีการเรียนแบบต่างๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ ได้เหมาะสมกับตนเองตามระดับขั้น ดังนั้นการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญควรดำเนินการดังนี้

1. เลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตลอดจนการเลือกสื่อการเรียนรู้ ที่หลากหลายเหมาะสมกับสภาพและลักษณะผู้เรียนเน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสุขหรือคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของสาระการเรียนรู้เช่นการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การสอนภาษาแบบองค์รวม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้จากการทำโครงการ การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน เป็นต้น

2. คิดค้นเทคนิคกลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบต่างๆ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาความสนใจและวัยของผู้เรียนความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ แต่ละช่วงชั้น เวลา สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและชุมชน

5. คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตรการเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และ

เกิดความมั่นใจ ในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าวหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี แล้ว ไว้เป็นกรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้น ดังนี้

โครงสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency - Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ

1. ช่วงชั้นที่	ป.1-ป.3	ระดับความเตรียมพร้อม (Preparatory – Level)
2. ช่วงชั้น	ป.4 – ป.6	ระดับต้น (Beginner – Level)
3. ช่วงชั้น	ม.1 – ม.3	ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4. ช่วงชั้น	ม.4 – ม.6	ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 193 – 194)

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ / เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประ โยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรบรวหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญรายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องราวต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนขอและให้ข้อมูล บรรยายและอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว / เหตุการณ์พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว / และเหตุการณ์ / เรื่อง / ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่น สาระ

หัวข้อที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง / ข่าว / เหตุการณ์ / สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ

4. เปรียบเทียบ อธิบายความเหมือน และความต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนหรือความต่าง ระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

5. ค้นคว้าและรวบรวมสรุปข้อมูล / ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

6. ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง / สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

7. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น / ค้นคว้ารวบรวม และสรุปความรู้ / ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ / ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

8. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง – พุด- อ่าน- เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ- ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทาง ท้องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 – 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

9. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

6. สาระ

สาระที่เป็นองค์ประกอบของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

7. มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน

7.1. สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยพูดและการเขียน

7.2. สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง ภาษา กับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

7.2. สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต. 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ ของตน

7.4. สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต.4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานใน การศึกษาต่อ การ ประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

8. ตัวชี้วัดขั้นปี / ช่วงชั้น และสาระการเรียนรู้แกนกลาง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (2551 : 197- 208) ได้กำหนดตัวชี้วัดขั้นปี และสาระการเรียนรู้แกนกลาง สำหรับชั้นปีที่ 1-3 และตัวชี้วัดช่วงชั้นสำหรับ ม. 4 – 6 เป็นรายภาคเรียน สถานศึกษา สามารถกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น แล้วนำมา

กำหนดเป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ทั้งนี้โดยคำนึงถึงสัดส่วน เวลา วิชา ระดับความต้องการของผู้เรียนและความต้องการของท้องถิ่น และครอบคลุมคุณภาพทุกตัวชี้วัดชั้นปี / ตัวชี้วัดช่วงชั้น มากำหนดเป็นรายภาคเรียน

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ค.1.1 เข้าใจตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงต่างๆ ที่ฟังและอ่าน	- ภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด - คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ ที่พบในสื่อจริง
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบท ร้อยกรอง (Poem) สั้นๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	บทอ่านที่มีความยากง่าย เหมาะสมกับระดับชั้น
3. เลือก / ระบุ ประโยคและข้อความให้ สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non - Text Information) ที่อ่าน	สื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ
4. ระบุหัวข้อเรื่อง (Topic) ใจความสำคัญ (Main Idea) และตอบคำถามจากการฟัง และอ่านบทสนทนา นิทานและเรื่องสั้น	ข้อความ ข้อมูล และข่าวสาร จากสื่อสิ่งพิมพ์ในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 2 มาตรฐาน ค.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ใน ชีวิตประจำวัน	คำ วลี สำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ
2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์	วัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
3. พุคและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ
4. พุคและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม
5. พุคและเขียนแสดงความรู้สึกละแวกความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ โกต้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ อย่างเหมาะสม	ภาษาและวัฒนธรรม

ตารางที่ 3 มาตรฐาน ค.1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูคและการเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พุคและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	คำ วลี สำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. พุค/เขียน สรุปใจความสำคัญ /แก่นสาระ (theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง / เหตุการณ์ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	วัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
3. พุคและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ โกต้ตัวพร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	ภาษาที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ

ตารางที่ 4 ตารางที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ค.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ภาษานำเสียง และกริยาท่าทางสุภาพเหมาะสมตามมารยาท และสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	คำ วลี จำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา	วัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
3. เข้าร่วม / จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ	ภาษาที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ

ตารางที่ 5 ตารางที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ค.2.2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้าง ประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	คำ วลี จำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. เปรียบเทียบความเหมือน และความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย	วัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตารางที่ 6 สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต. 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความ
กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์
ของตน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ค้นคว้า รวบรวมและสรุปข้อมูล / ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้และนำเสนอ ด้วยการพูด / การเขียน	คำ วลี จำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 7 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา
ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา	คำ วลี จำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 8 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต.4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานใน การศึกษาต่อ การ
ประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า ความรู้/ ข้อมูลต่างๆ จากสื่อ และ แหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและ ประกอบอาชีพ	คำ วลี จำนวนต่าง ๆ ประโยคภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ

9. การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนจะต้องจัดทำอย่างต่อเนื่อง ระหว่างเรียน และหลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอน และจะต้องเป็นไปเพื่อการพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ ตอบสนองต่อเป้าหมายการเรียนรู้ระดับบุคคล สถานศึกษา และประเทศชาติ รวมทั้งมีความเป็นสากลระดับนานาชาติ กรมวิชาการ (2546 : 244) ได้กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ไว้ดังนี้

9.1 การประเมินผลย่อย (Formative Assessment) เป็นการประเมินเพื่อการเรียนรู้ เกิดขึ้นตลอดเวลาในชั้นเรียน เป็นการประเมินตนเองของผู้เรียนที่เขาจำเป็นต้องรู้ว่า ขณะนั้นเขาเป็นอย่างไร นอกเหนือจากการที่จะต้องรู้ว่าเป้าหมายที่เขาต้องการอยู่ที่ใด และจะทำให้สมบูรณ์ได้อย่างไร เป็นการประเมินที่ทั้งครูผู้สอนผู้เรียนอยู่ในกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เมื่อครูให้ข้อมูลป้อนกลับ ก็พร้อมที่จะให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงอย่างเหมาะสม ผลการประเมินจะนำไปสู่การปรับแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน

9.2 การประเมินผลรวม (Summative Assessment) เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ ประเมินเป็นผลเมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ / ปลายภาค/ ปลายปี / จบช่วงชั้น เพื่อตัดสินความสามารถของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับมาตรฐานระดับชาติ มักมีค่าเป็นตัวเลข ผลการจะนำไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับการบริหารจัดการ

9.3 การประเมินผลระดับชาติ (National Tests) เป็นการประเมินผล การเรียนรู้ประเมินการบรรลุผลตามมาตรฐานเมื่อจบช่วงชั้น เป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียนที่สอดคล้องกับมาตรฐานระดับชาติ ให้ข้อมูลการประเมินผลรวมกับโรงเรียน นำไปใช้ติดตามควบคุมให้เกิดการปฏิบัติตามมาตรฐาน

10. แหล่งการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2545 : 147-148) ได้กำหนดแหล่งการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไว้ว่า แหล่ง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาของตนได้นั้น มีอยู่ในที่ต่าง ๆ รอบตัวผู้เรียนนับตั้งแต่ผู้คน สถานที่ต่างๆ ที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน ไกลออกไป ซึ่งอาจจำแนกได้ ดังนี้

10.1. ครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้นเรียน พ่อ แม่ ผู้ปกครอง

10.2. ห้องสมุดโรงเรียน ห้องสมุดหมวดวิชา

ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self Access Learning) ซึ่งเป็นที่ฝึกภาษาเอนกประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ และสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน โดยเลือกใช้สื่อต่าง ๆ ที่จัดไว้ตามความสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร ซีดีรอม อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

10.3. รายการวิทยุ โทรทัศน์ ภาควิชาภาษาอังกฤษ หรือรายการจากต่างประเทศ เช่น BBC, VOA หรือรายการเคเบิลทีวี หรือดาวเทียม เช่น CNN , Discovery, National, Geographic

10.4. สถานที่ทำการต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน หรือรัฐวิสาหกิจ เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย โรงแรมต่างๆ กรมประชาสัมพันธ์ ธนาคาร ห้างร้าน บริษัท ร้านหนังสือ ศูนย์หนังสือ ฯลฯ

10.5. สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่ชาวต่างชาติสนใจเข้าไปเยี่ยมชมเป็นประจำ เช่น วัด พิพิธภัณฑน์ โบราณสถาน วนอุทยานแห่งชาติ สวนพฤกษศาสตร์

10.6. สถานทูตประเทศต่างๆ ประจำประเทศไทย องค์การระหว่างประเทศ เช่น UNESCO , UNICEF, ฯลฯ และสถาบันสอนภาษา ฯลฯ การเดินทางไปศึกษาภาษาต่างประเทศในประเทศนั้น ๆ ในช่วงปิดภาคฤดูร้อน

สรุปได้ว่าในการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้ทำการวิจัยได้ใช้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยใช้ตัวชี้วัดชั้นปีที่ 1(ม. 1) และสาระการเรียนรู้แกนกลาง โดยการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ เป้าหมายการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้ นักเรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการจบศึกษาภาคบังคับ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

สมุทฺร เชนเชาวิช (2538 : 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

กัลยา ขวนมาลัย (2539 : 8) ได้กล่าวว่าการอ่านหมายถึง ความเข้าใจความหมายของคำ สัญลักษณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถรับรู้แล้วแปลความหมายออกมาได้ หัวใจของการอ่านก็คือ ความเข้าใจ และสามารถ แปลความหมายของถ้อยคำที่อ่านได้อย่างถูกต้องนั่นเอง

วิมลรัตน์ สุนทร โรจน์ (2540 : 29) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษด้วยภาษาที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคนและผู้อ่านพยายามอ่านเอาความหมายของผู้เขียนได้เขียนไว้

ปรีชา ทิชนิพนธ์ (2542 : 72) ได้สรุปเกี่ยวกับความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดและนำความคิดนั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ได้ถูกต้องอย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ

ศิริรัตน์ เจริญจันทร์ (2542 : 4) ที่กล่าวว่า การอ่านมิใช่เพียงการอ่านออกเสียงตามอักษรอย่างเดียวการอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และจากความคิดที่ได้จากการอ่านผสมผสานกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เป็นเครื่องช่วยพิจารณาตัดสินใจนำแนวความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ต่อไป ซึ่งยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ

ผกาศรี เข็นบุตร (2542 : 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้เป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มประสบการณ์ไม่อาจจะพบได้ในชีวิตจริง

ฉวี อุหาภินันท์ (2542 : 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นในการทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยเฉพาะในสังคมอุตสาหกรรมที่ใช้การอ่านเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและอารยธรรมจากบรรพบุรุษและอนุชนรุ่นหลัง

บัญชา อึ้งสกุล (2545 : 68) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือพูดออกมาเป็นคำพูดถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น

สรุปได้ว่าการอ่านคือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับข้อมูลที่เขียนอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย รูปภาพ ตัวอักษร คำ และข้อความที่พิมพ์ หรือเขียนขึ้นมา ผู้อ่านต้องมีประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐานในการเข้าใจความหมาย ของสิ่งที่อ่าน โดยการ

แปลความ ตีความ ขยายความจาก สัญลักษณ์ที่ปรากฏ โดยผ่านกระบวนการคิด ของสมอง ตลอดจนต้องรู้โครงสร้างของงานเขียน วิธีการเขียน และจินตนาการของผู้เขียน การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ การอ่านทำให้รู้ข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นยุคข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีการรับรู้ ตัดต่อข่าวสาร การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือการพัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และสนองความอยากรู้อยากเห็น นอกจากนี้การพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรือง ก็คือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภายในประเทศให้มีคุณภาพ และศักยภาพ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ได้พัฒนามาจากการอ่านของคนในชาตินั้นเอง

2. วัตถุประสงค์ในการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการอ่านไว้ดังต่อไปนี้

ฉวีวรรณ กุหาภินันท์ (2542 : 23 : 30) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่ออยากรู้อยากเห็นและรู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ อันเป็นความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ อาทิเช่น ต้องการรู้เรื่องจรวด ดาวเทียม นก คอมพิวเตอร์ หรือต้องการรู้ชีวประวัติของบุคคลที่เด่นดังในวงสังคม ทางวิชาการ หรือในวงการธุรกิจ และถ้าต้องการรู้เกี่ยวกับการสร้างรถยนต์ก็อาจจะอ่านหนังสือประเภทลงทำด้วยตนเอง เป็นต้น

2. การอ่านเพื่อแก้ปัญหา เช่น ปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ต้องการรู้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านออกเสียง การเขียนตัวสะกดการันต์ที่ถูกต้อง ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพและรับประทานอาหารสำหรับคนป่วยที่มีโรคประจำตัว ปัญหาครอบครัว เป็นต้น

3. การอ่านเพื่อความรู้เพื่อการศึกษา เป็นการอ่านที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ เช่น นักเรียน นักศึกษา จะต้องอ่านเพื่อขยายความรู้ที่ได้เรียนจากการฟังคำบรรยายของอาจารย์ในแต่ละวิชา เพราะการเรียนในโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษานั้น จำเป็นจะต้องอ่านหนังสือที่ตรงตามหลักสูตรและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรเป็นจำนวนมากแต่จะฟังการบรรยายจากอาจารย์ผู้สอนเพียงอย่างเดียวไม่พอจะทำให้ไม่รู้กว้างคนที่อ่านหนังสือมาก ๆ นอกเหนือไปจากหนังสือแบบเรียนหรือตำราเรียนจะทำให้เป็นคนเรียนเก่ง เป็นคนรอบรู้สามารถเข้าใจเนื้อหาต่าง ๆ ได้ไม่มีวันลืม โดยไม่จำเป็นจะต้องท่องจำ เพราะเกิดจากความเข้าใจอย่างแท้จริงที่ค้นพบด้วยตนเองจากการอ่าน

4. การอ่านเพื่อค้นคว้าและการวิจัย (Research) เพื่อเป็นประโยชน์ใน

การศึกษาเล่าเรียนหรือเพื่อประโยชน์ด้านความก้าวหน้าทางวิชาการและเพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจ เป็นต้น ดังนั้นการอ่านเกี่ยวกับภาษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น

5. การอ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เช่น ต้องการเข้าสังคม จะปฏิบัติตนอย่างไร จะแต่งกายอย่างไร จะพูดอย่างไร ฯลฯ

6. อ่านเพื่อรู้วิธีการรักษาสุขภาพ เป็นโรคต่าง ๆ ควรจะรักษาตัวอย่างไร

7. อ่านเพื่อปรับปรุงอาชีพ เช่น อาชีพครู อาจารย์ต้องอ่านเกี่ยวกับเรื่องการสอน ค้นคว้า วิจัยงานสอนให้เจริญก้าวหน้า เกษตรกรต้องอ่านเพื่อศึกษาเกี่ยวกับการเพาะปลูก เป็นต้น

8. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินเป็นการหาความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยไม่ต้องไปดูภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินจะทำให้ไม่เสียเวลาเดินทางไปดู หรือไปฟัง การอ่านหนังสือที่สนุกสนานไม่ว่าจะเป็น นวนิยาย ที่มาจากต่างประเทศ หรือจากที่มีการท่องเที่ยวจะทำให้ผู้อ่านสนุกสนานเพลิดเพลินเหมือนกับว่าได้เดินทางไปสถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย การอ่านหนังสือประเภทเบาสบาย บทความ หนังสือตลก การ์ตูน จะทำให้หัวเราะคลายเครียด เพราะถ้าอ่านหนังสือสารคดีมาก ๆ จะทำให้เครียดได้

9. อ่านเพื่อแก้เหงา หรืออ่านเพื่อฆ่าเวลา จะทำให้ไม่เบื่อในการรอคอย หรือการเดินทางไกล

10. อ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การอ่านฉลากยา อ่านรายละเอียดว่า รับประทานอาหารก่อนรับประทานยา สำหรับรับประทานยาก่อนรับประทานอาหาร อ่านคำโฆษณา อ่านป้ายเครื่องหมายต่าง ๆ คำอธิบายต่าง ๆ อ่านทิศทางที่จะเดินทางอ่านคู่มือที่จะศึกษาคำอธิบายวิธีใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

ธิดารัก คานพลอ่อน. 2542 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Miller. 1982 : 12) ได้ให้จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการดังนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด การจับใจความสำคัญทั่วไป
4. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อวิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความ หรือ แนวคิดเรื่องที่อ่าน

ซูลี อินมัน (2533 : 32) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ 4 ประการคือ

1. อ่านเพื่อความรู้ การอ่านจะเน้นถึงความรู้ในวิชาการแขนงต่าง ๆ
2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด ความเข้าใจ แนวคิดที่สำคัญพิจารณาหาเหตุผล และแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา
3. อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น วรรณคดี
4. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ เช่นความต้องการ ความมั่นคงในชีวิต

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบุคคลที่ต้องการทราบ ข้อมูล ข่าวสาร ในเรื่องใด และมีเป้าหมายการอ่านเพื่ออะไร ดังนั้นผู้อ่านจึงควรมีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอ่านจึงจะทำให้การอ่านนั้นสัมฤทธิ์ผล

ความเข้าใจในการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

สมุทร เชนเชาวิช (2530 : 9) ได้กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจคือ ความสามารถที่จะอนุมาน ข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้ว อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษา และประสบการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้าน ของแต่ละคนและถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งอย่างหนึ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใด ๆ เลยก็อาจกล่าวได้ว่า การอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น เพราะเสียเวลาโดยไม่ใช้เหตุ เป็นเพียงการเห็นหนังสือบนกระดานเท่านั้น

สมศักดิ์ สีนุระเวชญ์ (2528 : 76) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ชนิดของความเข้าใจ เด็กแต่ละคนจะจับใจความเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน ตามประสบการณ์เดิม และ วัตถุประสงค์ ในขณะที่อ่าน
2. พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้นเข้าใจและถูกต้องเพียงใดขึ้นอยู่กับสติปัญญา ประสบการณ์เดิม และ ความยากง่ายของข้อความ
3. ระดับความเข้าใจในการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ วิธีการอ่าน และ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

เพียร์สัน (Pearson . 1970 : 1970 : 8 – 10) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่าน

ว่าเกี่ยวข้องกับภาษา แรงจูงใจ การเรียนรู้ การพัฒนาความคิดรวบยอด และ ประสบการณ์
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านมี 2 ประเภทคือ

องค์ประกอบภายในสมอง ได้แก่ ความสามารถทางภาษาศาสตร์ รวมทั้ง องค์ประกอบ
ด้านอารมณ์ ความสนใจ แรงจูงใจ และความสามารถในการอ่าน

องค์ประกอบภายนอกสมอง ซึ่งแบ่งเป็น

1. องค์ประกอบเนื้อหา นั่นคือ คุณลักษณะของเนื้อความรวมทั้ง
ความยากง่ายของเนื้อหา และการจัดระบบในเนื้อหา
2. คุณภาพของสิ่งแวดล้อมของผู้อ่านรวมทั้งองค์ประกอบเกี่ยวกับ
กิจกรรม ที่ครูกระทำก่อนการอ่านระหว่างการอ่าน หรือหลังการอ่าน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ
เนื้อเรื่อง

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 31 : 38) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่าน
ว่าควรประกอบด้วย

1. อ่านได้อย่างไร ถูกต้องตามตัวสะกดการันต์ อ่านออกเสียงถูกต้องตาม
หลักการอ่าน และการแยกคำ
2. อ่านได้เร็ว (Speed of Reading)
3. เข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว จับใจ ถูกต้อง (Understanding)
4. จับใจความสำคัญได้ (Main Idea)
5. มีวิจารณ์ญาณในการอ่าน อ่านแล้วสามารถแยกข้อคิดเห็น (Opinion)
ออกจากข้อเท็จจริง (Fact) ได้จากข้อความที่ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นไว้ด้วย และสามารถ
ตีความ (Interpretation) ได้อย่างถูกต้อง
6. อ่านแล้วเกิดความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) ในแนวการเขียน
สำนวน และสรุป รวมทั้งศิลปะการประพันธ์
7. อ่านแล้วสามารถสังเคราะห์ได้ (Synthesis) เช่นนำความรู้เก่ามาหลอม
กับความรู้ใหม่เกิดแนวคิดขึ้นมา การอ่านโดยรู้จักเดาคำที่พบว่าสะกดผิด พิมพ์ผิด พิมพ์ตกไป
สามารถปะติดปะต่อคำหรือข้อความได้อ่านแล้วแสดงความคิดเห็น ประเมินค่า (Evaluation)
สิ่งที่ตนอ่าน ได้อย่างเที่ยงธรรม โดยวิเคราะห์ วิวิจารณ์ กลวิธีการเขียนหรือแนวการเขียนของงาน
นั้น ได้อย่างถูกต้องหลักวิชาการ
8. อ่านได้โดยการกวาดสายตาให้กว้าง (Eye Span) และอ่านโดยการกวาด
สายตาอย่างรวดเร็ว

9. มีสมาธิในการอ่าน (Concentration)

10. อ่านเร็วเพื่อเลือกหยิบความ เช่น อ่านจะข้ามคำ เลือกอ่านหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย หัวข้อรอง ฯลฯ

11. อ่านแล้วได้ความรู้ (Knowledge) จดจำได้ และเข้าใจความหมายอย่างถูกต้อง สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาลำเรียน และในชีวิตประจำวันได้ทั้งการพูด เขียน และ ปฏิบัติ

12. อ่านแล้วสามารถอธิบายได้ และปฏิบัติตามขั้นตอนที่อธิบายไว้ในหนังสือก็ได้

13. อ่านแล้วสามารถตอบคำถามจากหนังสือที่อ่านได้

14. อ่านแล้วสามารถสรุปได้ (Summarizing)

15. อ่านแล้วรู้จักบันทึกไว้ (Taking note)

16. รู้จักใช้ส่วนต่าง ๆ ของหนังสือ เพื่อที่จะได้เลือกอ่านหัวข้อและเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ไม่เสียเวลา สำหรับหนังสือบางเล่มที่ไม่น่าสนใจ หรือทำให้สามารถอ่านหนังสือได้เป็นจำนวนหลาย ๆ เล่ม ในระยะเวลาอันสั้น

17. มีนิสัยไม่ดีในการอ่าน (Bad habit) ซึ่งทำให้อ่านช้า เช่น ลอยหน้าใน เวลาอ่าน ทำปากงมูบงมิบเวลาอ่านในใจ ใช้มือแต่น้ำลายทุกครั้งเวลาเปิดหนังสือ เป็นต้น

18. สามารถอ่านได้ทั้ง 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ผู้อ่านที่ อ่านเป็น จะสามารถอ่านในใจได้อย่างรวดเร็ว และถ้าอ่านออกเสียงจะสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ตามอักขรวิธี และลักษณะคำประพันธ์ทั้งการอ่านร้อยแก้ว และร้อยกรอง สามารถ อ่านด้วยน้ำเสียงที่ไพเราะ ชัดเจนและเว้นวรรค ได้อย่างถูกต้อง

19. เปิดโอกาสให้ครูมีวาระกรรมที่อยู่ในความสนใจของวัยรุ่น เป็นตัวเลือก ในการมอบหมายงานให้อ่านในหลักสูตรมากขึ้น

20. เปิดโอกาสให้ครูสามารถจัดห้องเรียนให้เป็นห้องปฏิบัติการอ่าน เพื่อให้ เด็กได้พูดคุยแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนหนังสือกันอ่าน

21. เปิดโอกาสให้ครูนำหนังสือที่มีแก่นเรื่องและประเภทที่หลากหลายมาให้ เด็กอ่านเพื่อให้เขารู้จักตนเอง วัฒนธรรม สังคมและโลกกว้าง เพื่อพัฒนาความรู้ของตัวเด็ก

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และ สร้อยสน สกลรักษ์ (2542 : 187 – 189) กล่าวว่าครูควรมี บทบาทในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เป็นวัยรุ่นไว้ว่า ขั้นตอนการเลือก หนังสือ และการรับรู้จากการอ่านหนังสือโดยทั่วไปของวัยรุ่นมี 3 ขั้นตอน คือ

1. เลือกหนังสือที่ชอบและสนใจ และรับรู้ต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่อง
2. เลือกหนังสือที่มีคุณค่าสมควรอ่านและทำความเข้าใจความหมายในข้อความรู้ และรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรมที่อ่าน
3. เลือกหนังสือที่มีคุณค่าและรับรู้สุนทรียรส จนเกิดความซาบซึ้งในวรรณกรรมที่อ่าน

กล่าวโดยรวมเด็กทุกคนสามารถเป็นนักอ่านที่ดีหรืออย่างน้อยก็อ่านหนังสือได้หากครูสอนขั้นตอนวิธีการอ่านให้เขาเลือกหนังสือที่อยู่ในความสนใจ สนุกและมีคำตอบที่เขาต้องการ เป็นแบบฝึกหัดขั้นต้นสำหรับการฝึกอ่าน เปิดโอกาสให้เขาได้เรียนรู้และจับประเด็นในส่วนที่เป็นสาระที่ควร ได้หลังการอ่าน เด็กจะเป็นผู้อ่านหนังสือเป็น ไม่ปฏิเสธกิจกรรมการอ่านและกลายมาเป็นนักอ่านที่ดีไปได้ หลังจากนั้นครูก็เลื่อนระดับของหนังสือจากแค่สนุก ตรงกับความสนใจและมีสาระบ้าง ไปสู่หนังสือที่ดีมีประโยชน์ มีคุณค่าเพื่อให้เขาได้พัฒนาศักยภาพของตนเองเขาก็จะเกิดแรงจูงใจในการอ่าน เมื่อพอจะมีเวลา หรือ โอกาส พวกเขา ก็จะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านและรู้จักเก็บเกี่ยวคุณค่าด้านต่าง ๆ จากสิ่งที่เขาอ่านได้

จากความหมายของความเข้าใจในการอ่านข้างต้น สรุปได้ว่า บุคคลจะมีความเข้าใจในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ หลายอย่างเช่น ระดับสติปัญญา ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน แรงจูงใจและวัตถุประสงค์ในการอ่าน ประกอบกับระดับความยากง่ายของเนื้อหา และการจัดกิจกรรมการอ่านในแต่ละขั้นตอนในการสอนของครู มีส่วนช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านเกิดประสิทธิภาพ

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่าน ไว้ดังนี้ แวลเล็ค และ ดิสติก (Vallete and Distic . 1972 : 41) ได้แบ่งระดับความเข้าใจของการอ่านออกเป็น 5 ระดับ โดยคำนึงถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน เรียงลำดับจากง่าย ไปหายาก ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical skills) คือระดับความเข้าใจที่ผู้เรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดในภาษาต่างประเทศ สามารถบอกความเหมือนและความแตกต่างของตัวสระได้
2. ระดับความรู้ (Knowledge) คือผู้เรียนสามารถอ่านประโยค หรือข้อความที่คุ้นเคยอย่างเข้าใจความหมาย สามารถบอกได้ว่า คำหรือข้อความใดสอดคล้องกับรูปที่เห็น

3. ระดับการถ่ายโอน (Transfer) ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความใหม่ที่มีคำศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมา

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้เรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์ และ โครงสร้างใหม่ ๆ หรือคำที่มีรากศัพท์เดียวกับคำที่นักเรียนเคยอ่านแล้วได้เข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำ แต่ก็สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้

5. ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายแฝง เข้าใจจุดมุ่งหมายความคิดเห็น ทศนคติ และ ระดับภาษาที่ผู้เขียนใช้

ทิพพิดี อ่องแสงคุณ (2535 : 40) ได้กล่าวว่า ทักษะการอ่านย่อมมีระดับ ความยากง่าย ซึ่งจำแนกได้ 4 ระดับคือ

ระดับที่ 1 การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) เป็นการอ่านเนื้อเรื่องง่าย ๆ และเป็นการอ่านเพื่อจับใจความที่ปรากฏอย่างชัดเจนในเนื้อเรื่อง

ระดับที่ 2 การอ่านตีความ (Interpretation) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถคาดเดา เหตุการณ์ที่เป็นใจความของเรื่องได้ แม้ว่าในเรื่องนี้จะไม่ได้เล่าไว้ชัดเจน โดยอาศัยการตีความ จากเหตุผลในเนื้อเรื่องที่อ่าน

ระดับที่ 3 การอ่านขั้นวิเคราะห์ (Critical Reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถ ประเมินได้จากการอ่านว่า ตัวละครมีลักษณะอย่างไร ใครเป็นคนดี ใครเป็นคนไม่ดี และเนื้อหาของเรื่องมีข้อเตือนใจอย่างไร

ระดับที่ 4 การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านเกิด ความคิดใหม่ สามารถจินตนาการ ได้กว้างไกล สามารถแสดงความคิดเห็น และแนวทาง แก้ปัญหาจากเรื่องที่อ่าน นอกเหนือไปจากที่มีเล่าอยู่แล้วในเนื้อเรื่อง

กล่าวโดยสรุปคือ การอ่านเพื่อความเข้าใจยังมีอยู่หลายระดับ ซึ่งแต่ละระดับก็จะ ประกอบไปด้วยทักษะย่อยๆ อีกหลายทักษะซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้คุณสมบัติต่าง ๆ ที่ตนมีอยู่ในการอ่าน ทำความเข้าใจและตีความเรื่องที่อ่านซึ่งผู้อ่านแต่ละคนจะมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านแตกต่างกันไปตามระดับของคุณสมบัติที่ผู้อ่านมีอยู่ว่าจะสอดคล้องกับเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด

กระบวนการอ่าน (The Process of Reading)

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านไว้ดังนี้

ภิญโญ ช่างสาน (2542 : 223 – 224) ได้กล่าวว่ากระบวนการในการอ่านมิใช่เพียงการมองเห็นตัวอักษรหรือข้อความเท่านั้น แต่ต้องอาศัยภูมิหลังของผู้อ่าน ในหลายด้านประกอบกัน จึงจะอ่านเข้าใจข้อความนั้นตรงตามที่คุณเขียนต้องการสื่อ การอ่านเป็นกระบวนการทางสมอง มิใช่เพียงการใช้ตามองสิ่งพิมพ์หรือข้อความเท่านั้น ความหมายก็มีไข้อยู่ในตัวอักษร แต่อยู่ในความคิดของผู้เขียนกับความคิดของผู้อื่น การอ่านจึงเป็นกระบวนการสร้างความหมายจากสารที่คุณเขียนสื่อโดยอาศัยภาษา จึงสอดคล้องกับ ฉวีวรรณ อุทากินันท์ (2542 : 1 : 1) ได้กล่าวถึงว่า กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. กระบวนการทางกายภาพ โดยวิธีการใช้สายตา เพื่อให้เกิดการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

2. กระบวนการทางสมอง และ ระบบประสาท ภายในร่างกายของมนุษย์ โดยวิธีที่สายตาส่งสิ่งที่ได้รับรู้เข้าสู่เข้าไปบันทึกเก็บไว้ในเซลล์สมองให้มากที่สุด อันเป็นประสิทธิผลของการอ่านสมองของมนุษย์มีความหัดจรรยาดีมาก สามารถรวมเซลล์ประสาทไว้นับล้าน ๆ เซลล์อยู่ในเนื้อสมอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ซีก และมีใยประสาทเป็นจุดเชื่อม ซึ่งจะเห็นได้ว่าสมองคนเรามีการทำงานหนัก ๆ อยู่ 3 ส่วน คือ

1. ซีกซ้าย เกี่ยวกับการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เลข ภาษา ซึ่งเด็กไทยเก่งภาษา

2. ซีกขวา เกี่ยวกับการคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ไหวพริบ จินตนาการ

การมองภาพรวม การคิดใหม่ ๆ เกิดจากการทำงานศิลปะ ดนตรี กีฬา ที่อิสระ ไม่บังคับ เด็กไทยไม่ค่อยพัฒนาด้านนี้

3. ใยประสาทและจุดเชื่อมเซลล์ ประสาท (Neuron) เพื่อให้สามารถสื่อในการทำงานร่วมกันได้ เกี่ยวกับการแก้ปัญหาซึ่งสำคัญมากในการใช้ชีวิตหลังจากจบการศึกษา เกิดจากการได้เล่น ได้ทำอะไรด้วยตนเอง การได้ฟังการเล่านิทาน ความรักความอบอุ่น การโอบกอดของพ่อแม่ การทำงานศิลปะดนตรี กีฬาที่เกิดใยประสาทมากขึ้น ซึ่งจะเกิดขึ้นมากในช่วง 10 – 14 ปีแรก หลังจากนั้นก็ปรับเปลี่ยนอีกเล็กน้อยและมีผลวิจัยออกมาว่าเด็กไทยได้รับการพัฒนาต่ำกว่าความเป็นจริง 44 % และยังเรียนในระบบโรงเรียนไทยสูงขึ้น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จะลดลง

การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องพัฒนาและฝึกฝนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างรวดเร็วและอ่านได้อย่างแตกฉาน รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลตามไปด้วย ขณะที่อ่านสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ปฏิบัติตามหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ ในการดำเนินชีวิตประจำวันทั้งในการศึกษาเล่าเรียนและการประกอบอาชีพ

ภิญโญ ช่างสาน (2542 : 222 : 224) ได้กล่าวเน้นว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องดังนี้

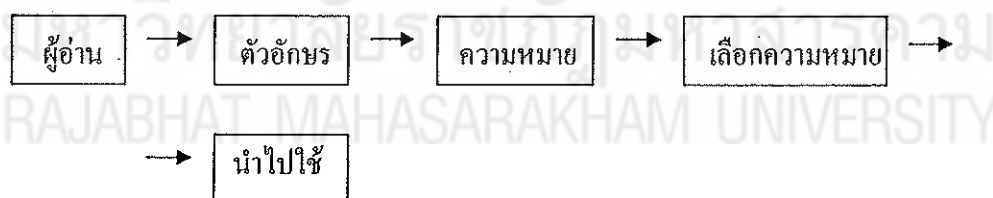
1. การมองเห็นตัวอักษร ชั้นแรกของการอ่านเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านมองเห็นตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำ หรือข้อความอย่างชัดเจน และสามารถรับรู้ได้ว่าคำหรือข้อความที่มองเห็นนั้นอ่านอย่างไร

2. การเข้าใจความหมายการมองเห็นตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำ หรือข้อความอย่างชัดเจนแล้วอ่านได้ การอ่านที่แท้จริงนั้นผู้อ่านจะต้องค้นหาความหมายของคำ หรือข้อความซึ่งอาจจะใช้วิธีการ แปลความ ตีความ หรือขยายความตามความยากง่ายหรือความสลับซับซ้อนของข้อความนั้น ๆ

3. การเลือกความหมายคำหรือข้อความที่อ่าน อาจจะมีหลายความหมายได้หลายอย่าง ทั้งความหมายโดยตรง และความหมายโดยนัยผู้อ่านจะต้องเลือกเอาความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด โดยการพิจารณาจากบริบทต่าง ๆ มาเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน การอ่านอย่างนี้เป็นที่สมบูรณ์ขึ้น เพราะผู้อ่านได้ใช้ทั้งทักษะด้านความเข้าใจ และ ทักษะด้านความคิดเชิงวิจารณ์มาประกอบกัน

4. การนำไปใช้ การอ่านจะสมบูรณ์ที่สุดก็ต่อเมื่อผู้อ่าน ได้ใช้วิจารณ์ เลือกเอาความรู้ ความคิด หรือความรู้สึกที่ดี ที่ได้จากการอ่าน ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเอง และสังคมต่อไป

กระบวนการในการอ่านดังกล่าวอาจสรุปเป็นแผนผังได้ดังนี้

กระบวนการอ่านที่กล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ขบวนการอ่านที่เกิดขึ้นนั้นแบ่งได้เป็น 2 ประการคือ กระบวนการอ่านทางกายภาพ และกระบวนการอ่านทางสมอง และระบบประสาทภายในร่างกายมนุษย์ เป็นต้น

ขั้นตอนการสอนอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนอ่าน ไว้ดังนี้

ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 66 – 77) ได้เสนอขั้นตอนการสอนอ่านดังนี้

1. ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องในใจ พยายามทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยดูภาพประกอบด้วยในครั้งแรกให้อ่านโดยตลอด เพื่อดูว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นอย่างไร ครั้งที่สองให้อ่านใหม่ คำใดที่นักเรียนไม่รู้จำก็ให้ลองเดาความหมายจากเนื้อความโดยรอบของคำนั้นและดูภาพประกอบด้วย

2. ครูเขียนคำที่นักเรียนต้องการเดาความหมายบนกระดาน ให้ลองอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำใหม่นั้น หรือจะชะลอการถามความหมายของคำใหม่ไว้ภายหลังที่นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องแล้วก็ได้

3. นักเรียนแบ่งกลุ่ม 3-4 คน ปิดหนังสือแล้วเล่าเรื่องให้ฟัง เพื่อตรวจสอบว่าเรื่องที่อ่านตรงกันหรือไม่ การปิดหนังสือจะช่วยให้นักเรียนไม่ใช้วิธีอ่าน โดยการแปลคำต่อคำ

4. เมื่อนักเรียนปรึกษากันแล้ว ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเล่าเรื่อง

5. ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเพื่อให้นักเรียนหาคำตอบจากคำหรือประโยคในเรื่องที่อ่านออกเสียงตามครู ลงเสียงหนักถูกต้อง หากเนื้อเรื่องมีการแสดงอารมณ์ก็ฝึกให้นักเรียนอ่านให้มีอารมณ์ตามท้องเรื่องด้วย ฝึกอ่านภายในกลุ่ม ครู อาจให้นักเรียนคัดลอกเรื่องที่อ่านลงสมุด เป็นการฝึกคัดลายมือด้วย

ศิธร แสงธนู และคิด พงศทัต (ม.ป.ป. : 61) ได้กล่าวถึง ลำดับขั้นในการสอนอ่านดังนี้

1. ทบทวนหรือสอนคำศัพท์และไวยากรณ์

2. ครูอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านตามในใจ

3. ครูอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านในใจตามลำพัง

4. ครูถามคำถามแบบถูก – ผิดง่ายๆนักเรียนตอบ (Yes – No Question)

5. นักเรียนอ่านในใจอีก

6. ครูถามคำถามที่ยากขึ้น (5 Wh 's Question)

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 54 – 55) กล่าวว่า การสอนอ่านควรมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ทั้งนำทางและปลายทาง

2. ดำเนินการสอน โดยนำจุดประสงค์นำทางมาสอนพร้อมตัวอย่างของจริงมา

ประกอบ

3. การฝึกอ่านเป็นขั้นตอน โดยให้ตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้

4. การถ่ายโอน ผู้เรียนมีอิสระในการอ่านเป็นการฝึกสื่อสารที่นอกเหนือไปจากจุดประสงค์ปลายทางที่วางไว้ เพื่อที่จะนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

กล่าวโดยสรุปว่า การสอนอ่านจะเกิดผลสัมฤทธิ์ได้นั้น ครูผู้สอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบในหลาย ๆ ด้านที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ และที่สำคัญ การตั้งจุดประสงค์ในการอ่านเป็นจุดเริ่มต้นที่ผู้สอนควรตั้งไว้เป็นเกณฑ์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสอนอ่านว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในการอ่านด้านใดบ้าง และการสอนควรมีขั้นตอน กระบวนการที่เป็นระบบ จากง่ายไปยาก ใช้การโยงคำถามเชื่อมโยงจากเรื่องใกล้ตัวที่ผู้เรียนพบเห็นและโยงเข้าสู่เนื้อหา ไปสู่เรื่องที่ไกลตัว และถ่ายโอนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและสามารถสื่อสารเชื่อมโยงสู่การนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตได้

หลักการและทฤษฎีการสอนอ่าน

ทฤษฎีสถิตีมากับการสอนอ่าน

แม็คเคย์ (Mackay, 1987 : 18 – 20) รูบิน (Rubin, 1991 : 12) วิสาข์ จิตวิตร์ (2543 : 20) ได้กล่าวโดยสรุปถึงทฤษฎีสถิตีมา (Scheme Theory) ว่าเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึง

1. วิธีการจัดระเบียบความรู้ในสมองของคนเรา
2. วิธีการรับเอาความรู้ใหม่เข้าไปรวมกับความรู้เดิม
3. วิธีการแก้ไขความรู้เดิมให้เหมาะสม

Scheme หมายถึง การบรรยายเกี่ยวกับกลุ่มของความรู้ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านมีอยู่เดิมแล้ว (Schemata) หรือ Frameworks หรือ Knowledge Structures ที่เรียงรายการอยู่เป็นระดับชั้น จัดอยู่เป็นกลุ่มตามคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกัน และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โครงสร้างความรู้เดิมเหล่านี้เปรียบเสมือนพิมพ์เขียวแผนงาน หรือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งมี Schemes ทำหน้าที่ผนึกข้อความที่ผู้รับเข้าไปรวมกัน

กลุ่มโครงสร้างความรู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการอ่าน คือ เป็นสิ่งชี้นำเรื่องให้กับผู้อ่าน และจัดโครงสร้างเรื่องไว้สำหรับเรื่องใหม่ ในขณะที่ผู้อ่านระลึกเรื่องและเรื่องเหล่านี้จะถูกนำไปบรรจุไว้ในโครงร่าง หรือ โครงสร้าง (Schemata) อยู่ภายใต้โครงสร้างที่จัดไว้

โครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) เหล่านี้สร้างขึ้นมาจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และเป็นเครื่องช่วยชี้แนะผู้อ่านในขณะที่ต้องการเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ทั้งยังช่วยผู้อ่านคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ในเรื่องด้วย ผู้อ่านจะนำโครงสร้างความรู้เดิมนี้อ่านไปใช้ประกอบการใช้อ่านเรื่องซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อความเข้าใจมากกว่าโครงสร้างภาษา (Language Structure) และกระบวนการภาษาที่ใช้ในข้อเขียนแต่อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการอ่านต้องประกอบขึ้นด้วยความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ความรู้ทั่วไป และ ปริมาณความรู้เดิม เหล่านี้ถูกกระตุ้นให้ทำงานที่กระบวนการทางสมองกำลังดำเนินการอยู่

โครงสร้างความรู้เดิม แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. โครงสร้างความรู้เดิม แบบรูปนัย (Formal Schemata) หมายถึงการที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะลีลาการเขียนและโครงร่างของเรื่องมาก่อน เช่น การเขียนเชิงบรรยาย นิทาน วิทยาศาสตร์ หนังสือพิมพ์ ถ้าผู้อ่านมีลักษณะไวต่อลักษณะโครงสร้าง การเขียน และรู้จักใช้ความรู้เดิม เหล่านี้ให้เป็นประโยชน์ในขณะที่อ่าน จะช่วยให้ได้อย่างมากทางด้านความเข้าใจ และความทรงจำ ลักษณะการเขียนของเรื่องราวต่าง ๆ จะแตกต่างกันไป และมักจะมีลักษณะ โครงสร้างการเขียนเฉพาะแต่ละรูปแบบ เช่น นิทาน การบรรยาย การพรรณนา เป็นต้น และในบรรดาโครงสร้างการเขียนทั้งหมด โครงสร้างเกี่ยวกับการเขียนเชิงบรรยาย (Narrative Scheme) มาแล้วการอ่านจึงไม่มีปัญหา

2. โครงสร้างความรู้เนื้อหา (Content Schemata) การที่ผู้อ่านมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งมาก่อน เช่น เศรษฐกิจ การแพทย์ ธุรกิจ เป็นต้น จะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น ผู้อ่านที่มีโครงสร้างแนวคิดแขนงนี้จะรับรู้เรื่องได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ ความรู้เนื้อหาเหล่านี้มาก่อน

ผู้อ่านจะต้องมีโครงสร้างความรู้ทั้งสองประเภท เพราะการมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จะช่วยเพิ่มความสามารถในการเดาเรื่อง ได้ดีขึ้นและถ้ามีความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปลักษณะการเขียนที่ดีก็ย่อมได้เปรียบเพราะประสิทธิภาพการอ่านจะต้องแปรไปตามลักษณะประโยคอนุเจตและการจัดระเบียบการเขียนเรื่องหรือถ้าผู้อ่านมีความรู้ภูมิหลังในเรื่องที่เฉพาะเจาะจงทางด้านเนื้อหาก็คจะสามารถอ่านบทอ่านที่เกี่ยวข้องได้เข้าใจกว่าผู้ที่ไม่มีภูมิหลังมาก่อนเลย

ดังนั้น ผู้อ่านควรมีโครงสร้างความรู้ทั้งสองประเภท เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น

คาร์รอล (Carroll, 1964 : 118) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านว่า มีหลักการควรวัด 3 ประการคือ

1. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยในการวางเงื่อนไขในการเรียนการสอน มีความมั่นคงถาวร ในการเรียนการสอนนั้นลำพังแต่การฝึกอ่านอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะทำให้ให้นักเรียนอ่านหรือจำคำได้ ต้องอาศัยการเสริมแรงเข้าช่วย ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการใช้การเสริมแรงด้วย

2. การหยั่งเห็น (Insight) เป็นการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันของเด็ก แต่เกิดขึ้นหลังที่เด็กได้ลองผิดลองถูกมาหลายครั้ง เช่น เด็กเห็นคำว่า “ กิน ” มาก่อนแล้วมาพบ คำว่า “ บิน ” เด็กก็จะอ่านคำว่า บิน โดยการระลึกเรื่องแล้วเทียบเสียง

3. ประสบการณ์สะสม (Cumulative) เป็นการแสดงกิริยาตอบสนองต่อสิ่งกมภายนอกที่ได้ผลลัพธ์ออกมาเก็บสะสมไว้ เมื่อพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีก ก็จะตอบทันที และแสดงพฤติกรรมเหมือนที่เคยมา แล้วจะนำไปใช้ทำปฏิกิริยา ตอบสนองสิ่งเร้าที่พบอีกครั้ง

จากแนวคิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้เรียนจะสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัย ประสบการณ์เดิมหรือภูมิความรู้เดิม ของผู้อ่าน ความรู้เดิมของผู้อ่านที่เกี่ยวกับเนื้อหา และรูปแบบของงานเขียนมีอิทธิพลต่อการอ่านของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ความรู้เดิมเหล่านี้มีประโยชน์ ในการคาดคะเน ตีความและสรุปความของข้อมูลใหม่เพื่อที่จะปรับข้อมูลให้เข้ากับข้อมูลเดิมที่มีอยู่แล้วในตัวผู้เรียนแล้วเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ต่อไป ความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้เดิมมาคาดคะเนข้อมูลใหม่ได้

สรุปได้ว่า ในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะพัฒนาผู้เรียนในด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับ แนวคิดของ ธิดารักษ์ ดาบพลอ่อน.

(2542 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Miller. 1982 : 12) ได้ให้จุดมุ่งหมายของการอ่าน ไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด การจับใจความสำคัญทั่วไป
4. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อวิจารณ์ตามติดตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความ หรือ แนวคิดเรื่องที่อ่าน

บทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น

การเรียนรู้จากบริบทใกล้ตัวนักเรียนในการจัดกระบวนการเรียนรู้ตาม
แนวปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีความมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้
จากประสบการณ์จริงโดยอาศัยบริบทในท้องถิ่นเป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้
ประสบการณ์จริง จากสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน สิ่งที่ใกล้ตัว สภาพแวดล้อม และ
สอดคล้องกับความต้องการด้วย กล่าวคือ ความสำคัญของลักษณะเนื้อเรื่อง (Text
Characteristics) ในการสอนภาษาตามแนวคิด ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมนั้น การพิจารณา
คัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะจะทำให้ผู้เรียนสามารถดึงเอา
ความรู้พื้นฐานที่สอดคล้องกับเนื้อหาออกมาใช้ ทั้งนี้การสอนควรพิจารณาเลือกเนื้อหาที่ผู้เรียน
สนใจ และในการเลือกเนื้อหานั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกด้วยจาก
การศึกษาลักษณะเนื้อหาของ คราเชน (Krashen, 1981) พบว่า การอ่านแบบเจาะลึก หรือ
บทความที่มีเนื้อหาขอบเขตเฉพาะ (Narrow Reading) จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้
มากกว่าบทเรียนที่มีเนื้อหาหลากหลาย หรือบทความที่มีผู้แต่งหลายคนในลักษณะเดียวกัน การ
สอนที่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับบทความสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง รูปแบบของนักเขียนคน
ใดคนหนึ่ง หรือไม่ให้ผู้เรียนอ่านเจาะลึกถึงหมวดคำศัพท์ เรื่องใดเรื่องหนึ่งเฉพาะ ซึ่งผู้สอนไม่
สามารถที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจในการเรียนภาษาที่สองได้ดี การอ่านแบบมี
ขอบเขตเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งจะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษามากขึ้น เพราะคำศัพท์
และโครงสร้างทางภาษาในบทความแต่ละเรื่องมักจะมีการนำเสนอใหม่ในเรื่องทำนองเดียวกัน
เสมอ ดังนั้นการอ่านที่มีขอบเขตเฉพาะจะทำให้ผู้เรียนพบคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาเดิม
ซ้ำ ๆ จึงเป็นการทบทวนคำศัพท์และโครงสร้างเดิมในขณะที่อ่านด้วย อีกทั้งยังเป็นการช่วยทำ
ให้การอ่านบทความในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องได้ง่ายขึ้น ถ้าหากผู้สอนนำวิธีการดังกล่าวมา
ประยุกต์ใช้กับเนื้อหาท้องถิ่นของผู้เรียนที่เป็นความรู้เฉพาะ ของตนเองจะทำให้การเรียนการ
สอนภาษาอังกฤษเกิดประสิทธิผล ได้มากยิ่งขึ้น

บทบาทของครูจะต้องเปลี่ยนไปโดยจะต้องพยายามสร้างโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนา
ความสามารถของตนเองซึ่งต้องไม่ใช่แค่การจำข้อมูลเท่านั้น หากจะให้ประสบความสำเร็จ
ดังกล่าว ครูจะต้องเตรียมการสอนโดยคำนึงถึงสิ่งดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียน ให้ตระหนักในความต้องการในความสามารถของแต่ละคน ต้องคำนึงถึง
อายุ ความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์และวิธีเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะแตกต่างกันออกไป ในการ
เลือกกิจกรรมการสอน ครูจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างเหล่านี้ด้วย
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ต้องคิดเสมอว่าผู้เรียนจะต้องเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง และ

ต้องสามารถทำอะไรได้บ้างจึงจะประสบความสำเร็จ ครูสามารถนำเอาความต้องการของนักเรียนมาผสมผสานเข้ากับหลักสูตรเพื่อกำหนดเป็นหัวเรื่องหลักสูตรบูรณาการต่าง ๆ ในแต่ละหัวเรื่องสามารถนำมาสร้างสรรค์โอกาสการเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแนวทางที่จะสร้างเนื้อหาขึ้นมาใช้ในการสอน การบูรณาการครูผู้สอนที่สอนอยู่ในระดับเดียวกัน ได้ออกแบบพัฒนาเนื้อหาร่วมกันก็เป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการอ่านจากการทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น

3. บรรยากาศการสอน ต้องตระหนักว่าจะทำอย่างไรจึงจะใช้ห้องเรียนรวมไปถึงสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียน(ในชุมชน บริบทที่ใกล้ตัว) มาสร้างให้เกิดโอกาสการเรียนรู้ และนำเอาสภาพธรรมชาติและสังคมรอบๆ ตัวนักเรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ หัวเรื่องหลักสูตรแบบบูรณาการแบบใดจึงจะช่วยให้ นักเรียนพัฒนาความสามารถของตนเองได้ภายในบรรยากาศดังกล่าว มีหลายเรื่องที่คุณจะต้องคำนึงถึง เพื่อสร้างบทเรียนต่างๆ มีดังนี้

- 3.1. ต้องการสื่อใดบ้าง และมีอะไรอยู่บ้าง.
- 3.2. จำเป็นต้องจัดหรือปรับห้องเรียนในลักษณะใดบ้าง
- 3.3. จะต้องปรับตารางสอนอย่างไรบ้าง
- 3.4. หากต้องมีกิจกรรมนอกห้องเรียนต้องจัดการอะไรบ้าง
- 3.5. นักเรียนต้องรับผิดชอบอะไรได้บ้าง ครูจะต้องดูแลส่วนใด
- 3.6. ภูมิปัญญาในชุมชนทรัพยากรด้านบุคคล สิ่งที่สร้างขึ้น และทรัพยากร

ทางธรรมชาติ ที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาหรือช่วยในกิจกรรมได้บ้าง

4. ผู้สอนต้องคำนึงถึงบทบาทของตนเองที่เปลี่ยน ไปให้นักเรียนร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง จะทราบได้อย่างไรบ้างควรปล่อยให้ นักเรียนเรียนเองแค่ไหน และครูควรจะควบคุมแค่ไหน การสอนในแนวนี้ ครูจะต้องกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การจัดกิจกรรม จัดเตรียมสื่อและแหล่งข้อมูล สาริต เทคนิควิธีการ ใช้ทักษะในการเป็นผู้ประสาน (facilitator) และหาแนวทางเชิงสร้างสรรค์ในการประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน

นอกจากนี้ อูคม เซยทิงค์ (อ้างใน พิทยา คำตาเทพ, 2542 หน้า 26) ได้สรุป เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) โดยใช้บริบทท้องถิ่น สิ่งใกล้ตัวนักเรียน ในการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษใหม่ ได้ปรับเปลี่ยนเป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนสามารถสร้างความรู้และปัญญาด้วยตนเอง โดยครูและผู้เรียนเป็นผู้ร่วมกันวางแผนการเรียนสิ่งที่เรียนจากความต้องการของผู้เรียนเอง การจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวจะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและตอบสนองชีวิตจริง ได้ เป็นลักษณะของการจัดการ

เรียนรู้ตามสภาพจริงสิ่งใกล้ตัวนักเรียน โดยคำนึงถึงชีวิตและองค์ความรู้ของผู้เรียนที่มีหลากหลายรอบๆตัวซึ่งสามารถกระทำได้อดังนี้

1. การเรียนโดยปฏิบัติในชีวิตจริงสามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ใหม่ได้ดีกว่าการนำความรู้จากการเรียนรู้ทั่วไป ที่ไม่ใช่สภาพจริง สิ่งใกล้ตัวนักเรียน
2. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและการปฏิบัติอย่างมีความหมายต่อตัวผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนได้คิดงานเอง และปฏิบัติตามความคิดของเขา ย่อมทำให้เกิดความมุ่งมั่นและทำให้สำเร็จเพื่อที่จะเห็นผลการคิดนั่นเอง
3. กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากทดลองและปฏิบัติกำหนดปัญหาที่ท้าทาย ยั่วดู และเป็นไปได้ในชีวิตจริง นอกจากความหมายต่อตัวผู้เรียนแล้ว ยังทำให้ผู้เรียน ไม่เบื่อหน่าย และอยากทำให้สำเร็จ
4. เน้นให้ผู้เรียนอยากคิด และปฏิบัติด้วยแนวทางของตนเอง แนวคิดที่เน้นชีวิตจริงมุ่งให้ผู้เรียนมุ่งแก้ปัญหาด้วยวิธีของตนเอง ปฏิบัติในสิ่งที่ตนชอบ ดังนั้นการกำหนดงานควรจะเปิดสร้างให้ผู้เรียนได้มีอิสระทางความคิด ไม่ควรเป็นงานที่ทำตามคำสั่งเพราะจะไม่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
5. ส่งเสริมให้นำความรู้จากหลายเนื้อหาวิชามาประยุกต์ใช้ให้เป็นธรรมชาติของชีวิตจริงสิ่งใกล้ตัวผู้เรียน
6. การเรียนการสอนและการประเมินเกิดขึ้นพร้อมกัน

สำหรับ วรภัทร์ ภูเจริญ (2544: 111 – 119) กล่าวว่า ผู้สอนจะต้องรู้จักลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเป็นไปในลักษณะใด ครูผู้สอนจะต้องจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จริยา เนียนเฉลย (2546 :17) ที่ว่า สื่อการสอนทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้นประหยัดเวลาและช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องราวที่ครูสอนได้ เร็วและจำได้ถาวรเพราะฉะนั้นครูควรใช้สื่อกิจกรรมการสอนที่หลากหลายสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มได้อย่างเต็มที่ ทำให้การเรียนการสอนดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดกิจกรรมการเรียนจัดให้มีความหลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนทุกคน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมให้มากขึ้น

กล่าวได้ว่า บทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย มีความกระตือรือร้นและสนใจในเรื่องที่จะเรียน เพราะนักเรียนได้เรียนรู้จากสื่อและเรื่องราวที่ใกล้ตัว

นักเรียน สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ประกอบกับการใช้ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. แนวทางการสร้างบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น

ในการจัดทำบทเรียนการอ่าน เพื่อส่งเสริมและจูงใจให้นักเรียน รักการอ่านนั้น ครูผู้สอนต้องทราบแนวทางในการสร้างบทเรียน การอ่านสำหรับนักเรียนที่ต้องการพัฒนาทักษะการอ่านและแรงจูงใจให้รักการอ่าน เพื่อจะได้สร้างบทเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนวทางในการสร้างบทเรียนการอ่านดังนี้

สิวกานต์ ปทุมสูติ (2540 : 20 – 22) กล่าวว่า ลักษณะของบทเรียนที่ดีที่ควรเลือกอ่านควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เนื้อหาดี

- 1.1. มีแง่มุมที่แปลกใหม่ ที่ประทับใจ ครึงใจและปลุกเร้ามโนคติ
- 1.2. มีความเหมาะสมกับยุคสมัย หรือไม่จำกัดเวลา
- 1.3. มีความถูกต้องในด้านข้อมูลเนื้อหา
- 1.4. มีสาระ ประโยชน์ควรค่าแก่การรับรู้ศึกษา
- 1.5. มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย
- 1.6. มีการเรียบเรียงหมวดหมู่ และลำดับความสำคัญของเนื้อหาดี
- 1.7. มีเอกภาพ คือความเป็นหนึ่งเดียวกันของเนื้อหา มีสัมพันธภาพ คือความเกี่ยวเนื่องสอดคล้องกันของเนื้อหาและมีสารัตถภาพ คือ ความมีสาระประเด็นสนับสนุนเนื้อหาหลักอย่างมีน้ำหนัก

2. ความคิดดี

- 2.1. มีแง่มุมความคิดที่แหลมคม แปลกใหม่ และมีความประทับใจให้คิด
- 2.2. สร้างสรรค์ ความคิด ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อ่าน
- 2.3. มีพลังปลุกมโนคติ อุดมคติ และ อุดมการณ์
- 2.4. มีทางเลือกเป็นทางออกใหม่ ๆ และเป็นไปได้
- 2.5. มีเหตุผลละเอียดอ่อน รอบคอบ และสอดคล้องกันตลอดสายความคิดนั้น
- 2.6. ไม่ลอกเลียนแนวคิดผู้อื่น
- 2.7. ไม่ซ้ำซากจำเจ
- 2.8. ไม่วกวน สับสน
- 2.9. ไม่จำกัด คับแคบ

3.10. ปราศจากอคติ

3. ภาษาดี

3.1. ภาษาที่มีความแปลกใหม่ในกระบวนการเขียนหรือการเรียบเรียง โดยไม่ทำให้หลักนิยมสำคัญทางภาษาเสื่อมเสีย

3.2. มีความเกลี้ยกล่อมเพราะหวัง มีชีวิตชีวา ไม่จืดชืด ไม่แข็งกระด้างและไร้ชีวิต

3.3. มีพลังเร้าใจ โนมน้าวใจและชวนให้ติดตาม

3.4. ใช้คำเหมาะสมความหมาย

3.5. ผูกคำเข้าประโยคสละสลวยและเหมาะสมกับหลักนิยมทางภาษา

3.6. ใช้สำนวนโวหารเหมาะสมประโยคและความหมาย

3.7. ใช้ภาษาเหมาะกับเรื่องและกลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย

3.8. มีความลงตัวกับรูปแบบ เนื้อหา และความคิด

3.9. มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร

4. รูปแบบและการนำเสนอดี

4.1. มีกลวิธีนำเสนอที่แปลกใหม่และงดงาม

4.2. การใช้รูปแบบที่มีลักษณะนิยมอยู่เดิมสามารถใช้ได้อย่างถูกต้องและลงตัว การใช้รูปแบบใหม่ หรือรูปแบบประยุกต์ หรือรูปแบบที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ก็ตาม สามารถใช้ได้อย่างลงตัว และกลมกลืนกับเนื้อหา ความคิด และกลวิธีทางภาษาที่มีความเหมาะสมกับกาลสมัยและกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายมีความแนบเนียนเป็นธรรมชาติทั้งรูปแบบและการนำเสนอ

5. การจัดพิมพ์ดี

5.1. การจัดรูปแบบเหมาะสมงานนำอ่าน

5.2. กระดาษและกระบวนการจัดพิมพ์มีคุณภาพ

5.3. การพิสูจน์อักษรและความถูกต้องต่างๆ มีความถูกต้องสมบูรณ์

5.4. ภาพปกและภาพประกอบเหมาะสม

5.5. กำหนดราคาได้เหมาะสมกับคุณภาพโดยรวม

จากความคิดนักการศึกษาไทยสามารถประมวลได้เป็นสังเขปดังนี้ บทเรียนการอ่าน เป็นเรื่องสั้นๆ น่าสนใจมีสาระ มีความคิดดี แปลกใหม่ง่ายๆ ใช้ภาษาที่ไม่ซับซ้อน มีภาพประกอบที่เหมาะสม เนื้อหาดีเหมาะสมตามความสนใจของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับวิสาข์ จิตวิตร์ (2543:257) กล่าวว่า

การคัดเลือกบทอ่านควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆดังนี้

1. บทอ่านบอกนักเรียนถึงสิ่งที่เขาไม่รู้มาก่อน
2. แนะนำให้นักเรียนคิดสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่เคยได้คิดมาก่อน
3. ช่วยให้เห็นใจว่าคนอื่นๆ คิดและรู้สึกอย่างไร
4. ทำให้อยากอ่านบทเรียนนั้นต่อไป
5. บทเรียนอ่านนั้นท้าทายสติปัญญาของนักเรียน
6. ถ้ามีศัพท์ใหม่ๆ ในบทเรียนอ่านนั้น ศัพท์เหล่านั้นมีค่าต่อการเรียนรู้

หรือไม่อย่างไร

กล่าวโดยสรุป หากพิจารณาตามความคิดเห็นของนักการศึกษาแล้ว อาจกล่าวได้ว่าความคิดเห็นของนักการศึกษาทุกคนเพื่อการกระตุ้นให้นักเรียนต้องการอ่านหนังสือ ด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งเกิดทักษะในการอ่านและเป็นนิสัยรักการอ่านต่อไป

3. หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหา

ในการพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจะต้องพิจารณาวิเคราะห์จุดประสงค์ว่าควรประกอบด้วยเนื้อหาอะไร ซึ่งเนื้อหาดังกล่าวควรจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จะพัฒนาระบบความคิดและเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์ สำหรับเกณฑ์การเลือกเนื้อหา ได้มีนักการศึกษาเสนอแนวทางไว้หลายท่าน ดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) ได้เสนอหลักเกณฑ์สำคัญดังนี้

1. มีความสำคัญต่อการเรียน (Significance) เนื้อหาย่อมมีความสำคัญหรือจำเป็นต่อการเรียนรู้วิชานั้นๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนวิชานั้นหรือวิชาอื่นในระดับชั้นสูงขึ้นไป หรือประกอบอาชีพได้ ตลอดจนส่งเสริมผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะพื้นฐานที่จำเป็น และมีเจตคติที่ดีด้วย

2. มีความถูกต้องทันสมัย (Validity) เนื้อหาจะต้องมีความถูกต้องและทันสมัยตลอดเวลาเนื่องจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว ฉะนั้นเนื้อหาวิชาต้องมีการปรับให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน

3. มีความน่าสนใจ (Interest) เนื้อหาจะต้องมีความรู้ที่หลากหลายและสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้และสร้างความเข้าใจในการเรียนมากขึ้น และเนื้อหาควรมีความหมายต่อผู้เรียน กล่าวคือควรให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น

4. เป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ (Learn ability) เนื้อหาควรมีความยากง่ายและสอดคล้องเหมาะสมกับวัยหรือลำดับขั้นของการพัฒนาทั้งร่างกาย สมองและจิตใจ รวมทั้งประสบการณ์เดิมของผู้เรียนด้วย

5. มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ (Appropriateness to Objectives) เนื้อหาต้องสอดคล้องและตอบสนองจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชานั้นๆ

6. มีประโยชน์ต่อผู้เรียน (Usefulness) เนื้อหาควรมีประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และพัฒนาสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต

7. เป็นสิ่งที่สามารถจัดให้ผู้เรียนได้ (Feasibility) เนื้อหาต้องสามารถจัดให้ผู้เรียนได้เพื่อพัฒนาในแง่ของความพร้อม เวลา นุศลากร วัสดุและอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น

ชำระ บัศวศรี(2532) ได้เสนอแนะหลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมไว้ดังนี้

1. ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
2. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
3. สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน
4. สอดคล้องกับบุคลิกภาวะและประสบการณ์ของผู้เรียน
5. เชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในวิชานั้นๆ
6. มีประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ใจทิพย์ เทื่อรัตนพงษ์ (2539) ได้ให้ข้อสรุปในการทำงานเดียวกันของการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้หรือเนื้อหาวิชาซึ่งมีหลักเกณฑ์สำคัญดังนี้

1. ควรสอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน
2. ควรสนองความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียน
3. ควรเหมาะสมกับบุคลิกภาวะหรือความสามารถของผู้เรียนที่จะปฏิบัติได้
4. ควรสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล
5. ควรมีความต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
6. สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและมีคุณภาพ
7. สามารถจัดให้ผู้เรียนได้
8. ควรเรียงลำดับให้เหมาะสมโดยเริ่มจากสิ่งที้ง่ายไปหายาก

4. การพิจารณาจัดเนื้อหา (Organization of Content)

ในการจัดเนื้อหา สิ่งสำคัญที่ต้องดำเนินการคือ การลำดับเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ อย่างมีคุณภาพนั้น มีแนวทางในการพิจารณาดังนี้

1. การจัดลำดับเนื้อหาจากเนื้อหาที่ง่าย ไปสู่เนื้อหาที่ยาก (The simple – to – Complex Approach) ควรจัดเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย และมีลักษณะที่เป็นพื้นฐานก่อน แล้วจึงให้ผู้เรียนเรียนเนื้อหาที่มากขึ้นไป

2. การจัดตามความจำเป็นก่อนหลัง (The Pre – requisite Learning Approach) ควรสำรวจก่อนว่า ถ้าต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจถึงเรื่องที่กำหนดให้ ผู้เรียนควรรู้อะไรมาก่อนบ้าง จะได้นำสิ่งที่ผู้เรียนยังไม่ได้เรียนมาสอนก่อนเพื่อเป็นการปูพื้นฐาน

3. การจัดลำดับของกาลเวลา (The Chronological Approach) เนื้อหาจะถูกจัดลำดับโดยใช้เวลาเป็นเกณฑ์ เช่น การจัดเนื้อหาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน หรือจากปัจจุบันจนถึงอดีต การจัดเนื้อหาเช่นนี้ เหมาะสำหรับเนื้อหาที่เรียงลำดับเหตุการณ์หรือกาลเวลา เช่น เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น

4. การจัดลำดับตามหัวเรื่อง (The Thematic Approach) การจัดเนื้อหาแบบนี้จะต้องจัดเนื้อหาย่อย (Content Elements) ให้อยู่ในหัวเรื่องหนึ่งๆ ซึ่งหัวข้อแต่ละหัวข้อจะเป็นอิสระ ไม่จำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานของหัวข้ออื่น

5. การจัดลำดับจากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม (The Part –to- Whole Approach) จัดเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจส่วนย่อยก่อน แล้วพัฒนาความรู้ความเข้าใจไปยังส่วนรวม เช่น การสอนเรื่องการเดินทางและการสะท้อนของแสงก่อนที่จะนำไปสู่ความรู้เรื่องรุ้งกินน้ำ เป็นต้น

6. การจัดลำดับจากส่วนรวมไปสู่ส่วนย่อย (The Whole – to-Part Approach) ในการจัดเนื้อหาในลักษณะนี้ จะตรงกันข้ามกับการจัดลำดับจากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม กล่าวคือ เป็นการจัดเพื่อให้ผู้เรียนเรียนสิ่งที่เห็นภาพรวมก่อน แล้วจึงเรียนส่วนที่ย่อยลงมาหรือแคบลง

สรุปได้ว่า การลำดับเนื้อหาที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ครูผู้สอนควรคำนึงจัดให้เหมาะสมต่อสภาพบริบทของแต่ละท้องถิ่นและเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นได้จัดลำดับโดยการเรียงเนื้อหาที่ตรงกับเหตุการณ์ เวลา สถานที่ และสถานการณ์จริงที่

ผู้เรียนได้พบเห็นเพื่อใช้ประสบการณ์มาพัฒนาทักษะการอ่านของตนและให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้้อย่างมีความหมาย

5. การหาประสิทธิภาพของบทเรียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532 – 494 – 495 : อ้างอิงจาก ชัยยงค์ พรหมวงศ์. ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุด การสอน หรือ แบบฝึก อยู่หลายประการ ดังนี้ คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของแบบ ฝึกว่า อยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพ เสียก่อนแล้วผลิตออกมา ใช้ประโยชน์ไม่ได้ก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึก แบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้าง สภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมาย ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกมาใช้ จึงควร มั่นใจว่าแบบฝึกนั้น มีประสิทธิภาพ ในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบ ประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิต มั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุในชุดแบบฝึกง่ายต่อการเข้าใจอันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญ สูงขึ้น

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 เป็น ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ ผู้สอนคาดหวังว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผล เฉลี่ยคะแนนทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด คอเปอร์เซ็นต์ของผลการ ทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1 / E_2 ใช้เกณฑ์เนื้อหาทักษะไว้ 80 / 80 โดยใช้วิธี คำนวณดังนี้

E_1 ได้จากการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เทียบส่วนร้อยละ

E_2 ได้จากการนำคะแนนผลการสอบหลังการทดลองของผู้เรียนทั้งหมดมารวมกันแล้ว หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึก และการยอมรับประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกมีผู้ให้เกณฑ์ดังนี้

เสาวนีย์ สิกขานันต (2528 : 259) กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกว่า นิยมตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90 / 90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำและเนื้อหาที่เป็นทักษะ หรือเจตคติไม่ต่ำกว่า 80 / 80

ฉลองชัย สุรวัดินบุรณ์ (2528 : 215) กล่าวถึงการยอมรับประสิทธิภาพของการสอนมี 3 ระดับ ดังนี้ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน 2.5 เปอร์เซนต์ขึ้นไป
2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับเกณฑ์หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซนต์
3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซนต์ ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2532 : 495 ; อ้างอิงจากชัยยงค์ พรหมวงศ์. ม.ป.ป.) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80 / 80 , 85 / 85 หรือ 90 / 90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75 / 75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดลองจริงอาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์ แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้ 90 / 90 ก็ควรไม่ต่ำกว่า 85.5 / 85.5

ส่วนขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ เมื่อผลิตแบบฝึกเพื่อเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำแบบฝึกไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 1 แบบเดี่ยว (Individual Tryout 1:1) เป็นการทดลองกับผู้เรียนกลุ่มละ 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และ เด็กเก่ง เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความสนใจ ของนักเรียนและความเหมาะสมในด้านเวลาเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 10 แบบกลุ่ม (Small group Tryout 1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 (คณะผู้เรียนเก่งกับอ่อน) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต ตรวจสอบผลงาน สัมภาษณ์ เพื่อค้นหาข้อบกพร่องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและปรับปรุงจนได้ตามเกณฑ์

ค้นหาประสิทธิภาพ 1:100 ภาคสนาม (Field Tryout 1:100)เป็นการทดลองกับผู้เรียน 40 – 100 คน ให้นักเรียนคละกันทั้งเก่งและอ่อนคำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับที่ตั้งไว้จากเกณฑ์พิจารณาประสิทธิภาพของแบบฝึกดังกล่าว

ในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นไว้เป็น 80 / 80 โดยมีความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซนต์

รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์

รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ หมายถึง รูปแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้แบบนวัตกรรมการเรียนรู้ เป็นการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับสิ่งที่จะอ่าน

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติกรอ่าน (Practice)

2.1. ขั้นก่อนการอ่าน (Pre - reading) นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ยากฝึกตั้งจุดประเด็นในการอ่านและการเดาล่วงหน้าโดยใช้กิจกรรม “Before you read”

2.2. ขั้นระหว่างการอ่าน (While-reading) นักเรียนฝึกทักษะการอ่านในด้านการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Guessing the meaning from context) การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Reading for specific information or Scanning) ใจความหลัก (การหารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Reading for detail) โดยใช้กิจกรรม “Read the text” และกิจกรรม “Check your understanding”

2.3. ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading) นักเรียนฝึกการพูดแสดงความคิดเห็น โดยใช้กิจกรรม “What do you think” ปฏิบัติกิจกรรมเสริมทักษะ โดยใช้กิจกรรม “Vocabulary focus” และ “Grammar focus”

ขั้นตอนที่ 3 การถ่ายโอนการเรียนรู้ (Production) นักเรียนฝึกการเขียนสื่อความตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยใช้กิจกรรม “Writing task”

สรุปได้ว่า ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ ที่เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมาใช้ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้

สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2541 : 57-59) ได้กำหนดแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนโดย มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอน หมายถึง การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียน มาสร้างเป็นแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อยๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของนักเรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุ อุปกรณ์ และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

2. องค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ยังไม่ได้กำหนดเป็นรูปแบบที่ชัดเจน แต่มีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้ พิจารณาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย โดยจะต้องมีความครอบคลุมเนื้อหาตามหลักสูตร มีความชัดเจน ที่บ่งบอกถึงการกระทำของนักเรียน ที่สามารถจัดได้ตรงตามจุดประสงค์หลักสูตรที่กำหนดสอดคล้องกับระยะเวลาในการเรียนการสอน และมีความเป็นไปได้

2.1. เนื้อหาสาระ พิจารณาจากเนื้อเรื่องที่สอน โดยจะต้องมีความรู้ถูกต้องตามหลักวิชาตรงตามเนื้อหาของหลักสูตร มีความชัดเจน กระชับ เข้าใจง่าย ไม่สับสน มีความครอบคลุม และมีการค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมให้ทันสมัย เป็นปัจจุบัน มีความริเริ่มสร้างสรรค์ มีบทสรุปเนื้อหาสาระไว้ท้ายบท หรือท้ายเรื่อง และมีหลักฐานค้นคว้าอ้างอิง

2.2. กิจกรรมการเรียนการสอน พิจารณาผลที่นักเรียนได้รับโดยกิจกรรมนั้นจะต้องน่าสนใจ เข้าใจ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ไม่ยุ่งยากซับซ้อน สับสน มีการเรียงลำดับ ได้อย่างรวดเร็ว มีความถูกต้องและมีคุณธรรม

2.3. สื่อการเรียนการสอน พิจารณาจากสื่อที่ครูจัดทำขึ้นใช้เองโดยจะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับเรื่องที่สอน ระหว่างสื่อกับกิจกรรมการเรียนการสอนมีความสนใจ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็ว มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ประหยัด และถูกต้องตามหลักวิชาและใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น

2.4. การวัดและประเมินผล พิจารณาจากวิธีการวัดประเมินผล โดยจะต้องตรงตามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้ง 3 ด้าน มีความครอบคลุมเนื้อหา ข้อทดสอบมีความถูกต้องตามหลักวิชาการ เป็นปรนัย วัดแล้วสามารถนำไปประมวลผลเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนได้สามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างได้ดี

โครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นส่วนที่อธิบายสมรรถภาพ และจุดประสงค์การเรียนรู้ตาม โครงสร้างของหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา กำหนดการสอน ตารางสอน ตลอดจนองค์ความรู้ด้านกระบวนการเรียนการสอนของศาสตร์ในสาขาต่างๆ ที่กำหนดตามแผนการจัดการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ตามหลักจิตวิทยา ที่สอดคล้องกับระดับพัฒนาการของนักเรียน

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนที่อธิบายรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีรูปลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาและตามที่โรงเรียนกำหนด โดยมีองค์ประกอบพื้นฐานดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ หน่วยการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ระยะเวลา ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ (บอกความสำคัญของเรื่องที่สอน เช่น มีคุณค่าต่อผู้เรียนอย่างไร)

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1. จุดประสงค์ปลายทาง

ให้เขียนจุดประสงค์ปลายทางของเรื่องที่สอน เขียนให้ครอบคลุม

สาระสำคัญ

2.2.จุดประสงค์นำทาง

แตกมาจากจุดประสงค์ปลายทาง โดยเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้สามารถวัดได้ อธิบาย บอก เปรียบเทียบ ศึกษา ยกตัวอย่างได้ ฯลฯ

3. เนื้อหา /สาระ

บอกเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอนโดยย่อๆ ว่ามีเนื้อหาสาระใด ผู้สอนอาจ

สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่สอน / เรียน

4. กิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และกิจกรรมการสอนของครู

บอกกิจกรรมของนักเรียน กิจกรรมของครูผู้สอน ว่านักเรียนทำกิจกรรม

อะไรบ้าง ครูทำกิจกรรมใดบ้าง เช่น ให้นำเข้าสู่บทเรียน ครูสาธิต นักเรียนทดลองปฏิบัติตอบแบบทดสอบประจำบทเรียน นักเรียน ครูช่วยกันสรุปผลการเรียน

5. สื่อการเรียนการสอน

บอกรายชื่อ / อุปกรณ์ที่ใช้โดยละเอียดว่าใช้อุปกรณ์ชนิดใด จำนวนเท่าใด

6. การวัดและการประเมินผล

บันทึกการประเมินผลการสอนและการใช้แผนการสอนว่าโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งกลุ่ม / ชั้นเรียนเป็นอย่างไร นักเรียนกลุ่มใดมีปัญหาชนิดใด ควรมีการแก้ไขอย่างไร หรือนักเรียนให้ความสำคัญต่อกิจกรรม ร่วมปฏิบัติกิจกรรมอย่างไร

7. ผลงาน / ชิ้นงานของนักเรียน

8. บันทึกผลหลังการสอน

8.1. ผลการเรียนรู้

8.2. ปัญหาอุปสรรค

8.3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

9. ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

10. การตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้ที่จัดทำแล้ว ก่อนการดำเนินการสอน ผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายควรตรวจสอบความถูกต้องด้านวิชาการ หลักการจัดกิจกรรม ความเหมาะสมของกิจกรรม เนื้อเรื่อง แล้วลงชื่ออนุญาตทำการสอน

ลงชื่อ

ตำแหน่ง

ประดิษฐ์ ทองคำปลิว และครรชิต มนูญผล (2541 : 12 – 13) กล่าวว่า แผนการสอนเป็นการจัดทำ รายละเอียดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยนำเอากิจกรรม เนื้อหา จุดประสงค์ แต่ละตอนจากการวางแผนการจัดการเรียนรู้มาเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามแบบที่กำหนดโดยทั่วไป ซึ่งนิยมเขียนให้มี ส่วนประกอบและแนวการเขียนรายละเอียดของส่วนประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ เขียนชื่อรายวิชา ชั้นเรียน เรื่องและเรื่องย่อย หรือหน่วยความรู้หรือหน่วยย่อย จำนวนชั่วโมง อาจจะเพิ่มเติมชื่อผู้สอนและวันเวลาที่สอนด้วย

2. สาระสำคัญ เขียนบทสรุปที่แสดงให้เห็นว่าเนื้อหาที่สอนกับจุดประสงค์ หรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างไร บางตำราเรียกบทสรุปนี้ว่า

ความคิดรวบยอด

3. จุดประสงค์ เขียนสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนเมื่อจบกิจกรรมการเรียนการสอน นิยมเขียน จุดประสงค์ที่วิเคราะห์ได้จากคำอธิบายรายวิชา และหาความสัมพันธ์กับเนื้อหาและ

กิจกรรมไว้แล้ว ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้หรือจัดทำกำหนดการสอน และเพิ่มเติมหรือแยกย่อยเป็นจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่คาดหวัง

4. เนื้อหาเขียนชื่อเรื่องที่ต้องการให้เรียนรู้ และอาจจะเพิ่มเติมเรื่องย่อย หรือข้อสรุปของเรื่องด้วยก็ได้

5. กิจกรรมการเรียนการสอน

เขียนขั้นตอนการจัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ที่แสดงให้เห็นบทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน และการใช้สื่อหรือเครื่องมือประกอบการจัดกิจกรรม นิยมแสดงให้เห็นขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป ลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะเป็นขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งมีข้อพิจารณาว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการ

6. สื่อการเรียนการสอนเขียนชื่อสื่อหรือเครื่องมือที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งชื่อของผู้สอน หรือของผู้เรียนทุกรายการ

7. การวัดผลประเมินผล เขียนชื่อวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบ เก็บข้อมูล หรือการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนทุกขั้นตอนหรือทุกประเภทที่ใช้ในการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ

8. บันทึกผลการตรวจสอบและข้อเสนอแนะของผู้บริหาร เป็นส่วนของผู้บริหารหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำการตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้จะเขียนบันทึกความเห็น ผลการตรวจหรือข้อเสนอแนะที่จะให้ผู้สอนนำไปใช้ในการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ

9. บันทึกผลหลังการสอน เป็นส่วนที่ผู้สอนบันทึกข้อมูลต่าง ๆ จากการจัดการเรียนการสอนเมื่อเสร็จสิ้นการสอนตามแผน อาจจะบันทึกความสำเร็จ ปัญหา ผลการเรียนรู้ที่ควรแก้ไขปรับปรุง เรื่องที่ควรเพิ่มเติมใน แผนการจัดการเรียนรู้ถัดไป หรืออื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้

จากการได้ศึกษารูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบของการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกรมวิชาการ (2546 : 167 – 169) โดยมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. จุดประสงค์ปลายทาง (สอดคล้องกับมาตรฐาน)
2. จุดประสงค์นำทาง

3. เนื้อหา
 4. สื่อการเรียนการสอน
 5. กิจกรรมการเรียนรู้
 6. การวัดผลประเมินผล
 7. กิจกรรมเสนอแนะ
 8. บันทึกผลหลังสอน
 - 8.1. ผลการสอน
 - 8.2. ปัญหาอุปสรรค
 - 8.3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข
- ลงชื่อ
- ตำแหน่ง

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย นักการศึกษาได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังต่อไปนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 775) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

อุทัยพรรณ สุกใจ (2545 : 7) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคล ที่มีต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจจะเป็นไปในเชิงประเมินค่า ว่าความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ

อรรถพร (2546 : 29) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้นๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับ ระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้นๆ สามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

Morse (1955 : 27 : 1967 : 81) กล่าวว่า ความพึงพอใจหรือความพอใจ ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” หมายถึง สิ่งที่ตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็นการลดความตึงเครียดทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือสภาพความรู้สึกของบุคคลที่มีความสุข ความชื่นใจ ตลอดจนสามารถสร้างทัศนคติในทางบวกต่อบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปตามความพอใจต่อสิ่งนั้น

กู๊ด (Good, 1973 : 163) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพอใจ เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

เปรมฤดี พิมพ์เวิน (2549 : 58) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึก ความนึกคิดหรือเจตคติที่บุคคลมีต่อกิจกรรม หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผลในทางบวก และเป็นไปตามความคาดหวังของบุคคลทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นมีความมุ่งมั่น และส่งผลให้การทำกิจกรรมประสบความสำเร็จ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกในทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้เกิดความรู้สึกดี ชื่นชอบ มีความสุข และความพึงพอใจต่อสิ่งนั้นๆ ซึ่งเป็นปัจจัยก่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบกิจกรรมนั้น ๆ

ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจ

ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือที่สุด คือทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Master's Hierarchy of Need) มาสโลว์ได้ตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Master's General Theory of Human Motivation) ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์มีข้อสมมุติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ 3 ประการดังนี้ (Maslow, 1970 :60)

1. ทุกคนมีความต้องการและความต้องการมีอยู่ตลอดเวลา และไม่สิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของ

พฤติกรรมอีกต่อไปความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจะเป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม

3. ความต้องการของคนจะมีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูง ตามลำดับความสำคัญ กล่าวคือเมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้ตอบสนอง มาสโลว์ได้สรุปลักษณะของการจูงใจไว้ว่า การจูงใจจะเป็นอย่างมีระเบียบตามลำดับความต้องการ หรือ “ Hierarchy of Need ” ทฤษฎีของมาสโลว์จะมีลักษณะลำดับจากต่ำไปหาสูง 5 ขั้น ดังนี้ (Maslow, 1970 : 16 – 22)

3.1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Need) ความต้องการทางด้านร่างกายเป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการด้านอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ฯลฯ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายยังไม่ได้รับการตอบสนองเลย

3.2. ความต้องการทางด้านความปลอดภัย หรือความมั่นคง

(Security of Safety Need) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามความสมควรแล้วมนุษย์จะมีความต้องการในสิ่งที่สูงขึ้นไป คือ ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคงต่างๆ ความต้องการความปลอดภัยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการป้องกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับการดำรงชีวิต

3.3. ความต้องการด้านสังคม (Social or Belongingness Need)

ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้ว ความต้องการที่สูงขึ้น ความต้องการทางด้านสังคม จะเริ่มเป็นสิ่งที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ความต้องการทางด้านนี้จะเป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันและการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น และความรู้สึกว่าตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมอยู่เสมอ

3.4. ความต้องการที่มีฐานะเด่นทางสังคม (Esteem or Status Need)

ความต้องการขั้นต่อมาเป็นความต้องการที่ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือความมั่นใจในตนเองในเรื่องความสามารถ ความรู้ ความสำคัญของตนเอง รวมทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรืออยากให้คนอื่นยกย่องสรรเสริญการดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์กร

3.5. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self – actualization

or Self – realization) ลำดับความต้องการสูงสุดของมนุษย์ คือ ความต้องการที่จะสำเร็จในชีวิตตามความนึกคิด หรือความคาดหวัง ทะเยอทะยาน ใฝ่ฝัน ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทั้ง 4 ขั้น อย่างครบถ้วน ความต้องการในขั้นนี้จะเกิดขึ้นและมักเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคน ซึ่งก็มีความคิดใฝ่ฝันที่อยากได้รับความสำเร็จในสิ่งที่ตนคาดหวังไว้

จากทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ ที่กล่าวไว้ สรุปได้ว่า ความต้องการของมนุษย์เป็นไปตามลำดับขั้น ซึ่งเริ่มจากความต้องการจำเป็นพื้นฐานไปจนถึงขั้นสูงสุด แต่ละคนมีความต้องการจำเป็นบนพื้นฐานที่แตกต่างกันในแต่ละขั้น จึงทำให้เกิดแรงจูงใจและแสดงพฤติกรรมออกมาเพื่อพยายามสนองต่อความต้องการของตนเองจนเกิดความพึงพอใจ ระดับความพึงพอใจของมนุษย์ไม่เท่าเทียมกันขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละคน

สมยศ นาวิการ (2525 : 115 – 119) ได้กล่าว แนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ ในการปฏิบัติงานที่ผู้บริหารหรือครูจะต้องคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนหรือผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองของผู้ปฏิบัติงานจน

เกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพของงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยกิจกรรมอื่นๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ในการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปรางวัล หรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนจากภายนอก (Extrinsic Reward) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับนั่นคือ ความพึงพอใจงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

จากแนวความคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผลตอบแทนภายใน หรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนมีปัจจัยทั้งภายในและภายนอกเป็นตัวกระตุ้นซึ่งครูผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่อยากปฏิบัติกิจกรรมมีแรงจูงใจเพื่อนำไปสู่ความพึงพอใจทำให้งานที่ทำได้ผลสัมฤทธิ์และเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย

บริบทโรงเรียนวังลิ้นฟ้าวิทยาคม

โรงเรียนวังลิ้นฟ้าวิทยาคมเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ตั้งอยู่เลขที่ 181 หมู่ 7 บ้านคำมะโฮ่ ตำบลคำเหมือดแก้ว อำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ มีเนื้อที่ 50 ไร่ ในเนื้อที่ป่าสาธารณประโยชน์โลกดินแดง เปิดทำการสอนสอนในระดับชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการจัดการเรียน

คือ 2-1-3 / 2-2-2 รวม 12 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 397 คน จำนวนครู 18 คน
 ไปช่วยราชการ 1 คน พนักงานราชการ 2 คน ครูอัตราจ้าง 2 คน และลูกจ้างประจำ
 จำนวน 2 คน มีอาคารเรียน คือ อาคารเรียนแบบเบ็ดเสร็จ ก จำนวน 1 หลัง
 อาคารเรียนแบบเบ็ดเสร็จ ข จำนวน 1 หลัง อาคารฝึกงาน แบบ 102/27 จำนวน 1 หลัง อาคาร
 เรียนแบบกึ่งถาวรจำนวน 1 หลัง โรงอาหารชั่วคราว จำนวน 1 หลัง และ อาคารหอประชุม
 โรงอาหารแบบ 100/27 จำนวน 1 หลัง ห้องสมุดติดเครื่องปรับอากาศ จำนวน 1 ห้อง
 ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ จำนวน 1 ห้อง ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ (ติด
 เครื่องปรับอากาศ) จำนวน 36 เครื่อง ห้องจริยธรรม จำนวน 1 ห้อง ห้องดนตรี
 จำนวน 1 ห้อง ห้องพยาบาล จำนวน 1 ห้อง และ อาคารสหกรณ์ร้านค้าจำนวน 1 หลัง

โรงเรียนวังลันฟ้าวิทยาคม มีหมู่บ้านที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการจำนวน 4 หมู่บ้าน ได้แก่
 บ้านคำมะโฮ บ้านคำมันปลา บ้านคำเหมือดแก้ว และบ้านป่ากุง

ด้านการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ มีครูภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน
 นับว่าเพียงพอต่อการจัดการเรียนการสอน แต่ครูผู้สอนมีภาระงานนอกเหนือจากงานสอน จึง
 เป็นสาเหตุทำให้ขาดการเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านนักเรียนจากการสอบ
 คัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการสอบวัดความรู้พื้นฐาน ตลอดจนการ
 สอบถามนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษน้อยมาก บางโรงเรียนใน
 ระดับประถมศึกษา ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเลย จึงเป็นอีกปัญหาหนึ่งในเรื่องความรู้พื้นฐานของ
 นักเรียน ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ เพราะคิดว่าเป็นวิชาที่ยาก ไม่เห็น
 ความสำคัญและไม่ได้นำไปใช้จริงในชีวิตประจำวันเนื่องจากบริบทของชุมชนท้องถิ่นไม่มี
 ชาวต่างชาติที่จะสนทนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ อีกทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูนำ
 เนื้อหาที่ไม่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และไม่คำนึงถึง ศักยภาพ ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน
 มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และยังพบว่าผู้เรียนมีปัญหาด้านการอ่าน
 ภาษาอังกฤษอยู่มาก ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาดังกล่าว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้เนื้อหาบริบทท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน และพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ ทั้งในประเทศและนอกประเทศไว้ดังนี้

1. วิจัยในประเทศ

พิทยา คำตาเทพ (2542 : 65-66) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนเนื้อหาท้องถิ่นมีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถและมีความเหมาะสมต่อผู้เรียนซึ่งอยู่ระดับความพึงพอใจตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอยู่ในระดับมากหลังการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่น

กรรณิกา ทรงสัจย์ (2543 : 44) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .01 บทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นมีความเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียน และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากระดับมากเป็นมากที่สุด

สุทัศน์ สังคะพันธ์ (2547 : 124 – 127) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้วิธีการสอนแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะทางการอ่านภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้วิธีการสอนแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ (STAD) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ดารณี ขาจิตตะ (2548 : 56-59) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างบทเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้บริบทท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเกาะแก้วพิทยาสรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้บทเรียนการอ่านภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้บทเรียนการอ่านที่เน้นบริบทท้องถิ่นสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษแบบปกติของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เปรมฤดี พิมพ์เวิน (2549 : 109) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูนเพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองเดาวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองเดาวิทยาคม เมื่อทำการฝึกโดยใช้

บทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูนเพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการฝึกสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปวราชย์ เรืองมณี (2549 : 100) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและความรู้ในเนื้อหาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ พัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและความรู้ในเนื้อหาท้องถิ่น และเปรียบเทียบความรู้ในเนื้อหาท้องถิ่นก่อนและหลังใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 / 1 โรงเรียนหางดงรัฐราษฎร์อุปถัมภ์ จ.เชียงใหม่ พบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่นมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาท้องถิ่นเพิ่มขึ้น และผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80 เปอร์เซนต์ ของนักเรียนต้องผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และความรู้ในเนื้อหาท้องถิ่นของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากระดับพอใช้เป็นระดับดี หลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาท้องถิ่น

2. วิจัยต่างประเทศ

เดวิดสัน (Davidson. 1971 : 6273 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมดาและแบบให้ใช้ความคิดขณะอ่าน พบว่า นักเรียนที่เรียนการอ่านโดยถูกฝึกอยู่เสมอ นั้น มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามไปในแนวคิดเชิงวิจารณ์และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนออกมาส่วนที่เรียนการอ่านแบบธรรมดา ไม่ค่อยใช้ความคิดที่ลึกซึ้งนัก มีแนวโน้มที่จะต้องคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์ และไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนออกมา

คาทานโน (Catano. 1976 : 4983 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านและคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้สะกดคำในเรื่องที่กำหนดให้กับ

นักเรียนที่ไม่ได้ใช้สะกดในเนื้อหาที่กำหนดให้ การทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ ปรากฏว่า ได้ผลไม่แตกต่างกัน

ชเวนด์นเจอร์ (Schewndiger, 1977 : 51) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการเรียน สะกดคำของนักเรียนเขียนตามคำบอก และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่ที่เรียน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพจริงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้รูปภาพเหมือนของจริง

เฟอร์กูสัน จินท์ คลาก (Ferguson, Jean Clarke 2001) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความ เข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรดหก โดยใช้วิธีสอนแบบเมตต้าค็อกนิทีฟ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรดหก จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน สอนอ่านโดยใช้ เทคนิคการสอนแบบเมตต้าค็อกนิทีฟ และกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน สอนอ่านแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรดหกที่ได้รับการสอนอ่าน โดยใช้เทคนิคการสอนอ่านแบบ เมตต้าค็อกนิทีฟกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่าน โดยใช้เทคนิคการสอนอ่านแบบเมตต้าค็อกนิทีฟมีความเข้าใจ ในการอ่านสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติมีนัยสำคัญทางสถิติ

บาร์บารา บูช (Cobb, Barbara Bush . 2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการสอนอ่าน โดยใช้ ทฤษฎีเมตต้าคอนดิชัน (Meta Condition) MIT strategies สำหรับนักเรียนเกรด 4 ในโรงเรียน ประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา เกรด 4 จำนวน 4 โรงเรียน แบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ระดับต่ำและสูงกลุ่มละ 2 โรงเรียน เวลาที่ใช้ในการวิจัยตั้งแต่ 1997 – 1998 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรด หกที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนต่ำ และ สูงที่ได้รับการสอนอ่าน โดยใช้ทฤษฎีเมตต้าคอนดิชัน (Meta Condition) มีความเข้าใจในการ อ่านสูงขึ้น

เบเกอร์ ลินดี (Baker , Lynn Dee. 2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบหลักสูตรที่ ใช้การประเมินแบบอ่าน กับรูปแบบปกติของภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทำ การวิจัยเป็นนักเรียนทั้ง เกรด 2 และ 3 มีทั้งหมด 76 คน เป็นนักเรียนสองภาษา นักเรียนจะถูก ทดสอบด้วยการใช้ ภาษาสเปน โดยเครื่องมือ เบ้ทเทอร์ และแล็คคิวท (Bater & Lacute) การ ทดสอบความคล่องในการอ่านโดย IPT ในนักเรียนสเปน จากการศึกษพบว่า กลุ่มนักเรียน สเปนที่ถูกทดสอบแบบ CBM มีความสัมพันธ์ในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ มากกว่าการใช้ หลักการเรียนรู้แบบ ORF แต่พบว่าทักษะการอ่าน ORF มีความสัมพันธ์กับ IPT ทั้งการใช้ ภาษาอังกฤษและภาษาสเปน และพบว่าทุกรูปแบบการทดลองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการ

ใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ และระดับของ Calp และ ORF มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นว่าบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นเป็นนวัตกรรม หรือวิธีการหนึ่ง ที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำมาปรับใช้แก้ปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการพูด การอ่าน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากผู้เรียน ได้เรียนรู้เนื้อหาที่ใกล้ตัว ได้พบเห็นอยู่เป็นประจำ

อีกทั้งนักเรียนมีความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมในเรื่องที่อ่าน จึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนได้รับการพัฒนา และเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ส่งผลให้นักเรียนเห็นความสำคัญต่อการเรียนและมีความพึงพอใจ มีความสุขต่อการเรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้

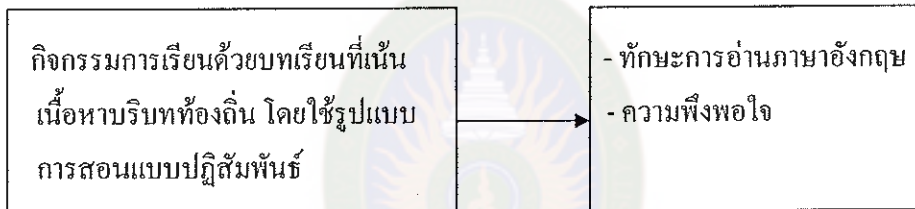
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้ โดยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ทำแบบทดสอบก่อนเรียน เป็นแบบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ จากนั้นดำเนินการทดลองนวัตกรรมตามวัน เวลาที่กำหนดจนเสร็จสิ้น นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน จากนั้นนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ และสรุปรายงานผลการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY